

Pași spre Înviere!

Hristos a înviat!

Este o deosebită cinste pentru mine, a mă adresa dumneavoastră, cu mare bucurie și nădejde, și tuturor creștinilor ortodocși prezenți sau care din binecuvântate pricini nu sunt de față, la acest moment unic al istoriei BOR, în Săptămâna Luminată a Sfințelor Paști, „spre zidire, îndemn și mângâiere..., necăutând folosul nostru, ci pe al celor mulți, ca să se mântuiască.* (I Corinteni, 10-33; 14-3).

Pe lemnul răstignirii Sale de către rabini, farisei și saducheii iudei, sfințind Crucea cu Sângele Său, Iisus Hristos a pironit pe ea, de fapt, păcatele întregii lumi, mai cu seamă pe ale iudeilor, plătindu-le și pecetluindu-le cu dumnezeiasca Sa Viață întru slava noastră, adevăr afirmat de Sfântul Simeon Noul Teolog: „Învierea și slava lui Hristos este însă slava noastră, care are loc, se face arătată și văzută nouă prin Învierea Lui întru noi; căci însușindu-Și o dată prin Întrupare cele ale noastre, cele pe care le face întru noi Și le atribuie Lui Însuși”[\[1\]](#).

Îmbrăcat în armura credinței, Sfântul Închisorilor, Valeriu Gafencu, Mucenicul iubit al Mântuitorului Hristos din cumplitele temnițe și lagăre comuniste, ne-a lăsat un testament, pecetluit de puterea sa de mărturisire a credinței, a unui tânăr în lanțuri, dar așezat în slujba lui Dumnezeu și a celor de lângă el: „Vă cheamă Domnul Slavei la lumină/ Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,/ Fortificați Biserica Creștină/ Cu pietre vii, zidite-n temelii!/ Să crească-n inimile voastre-nfrânte/ Un om născut din nou, armonios,/ Pe chipurile voastre să se-mplânte/ Pecetea Domnului Iisus Hristos./ Smulgeți-vă din ceata celor răi,/ Intrați în cinul oastei creștinești/ Priviți spre Porțile Împărătești,/ Căci cei din urmă fi-vor cei dintâi./ Veniți creștini, luați Lumină!” [Imnul Învierii]

„Prin conștiința martirică și mărturisitoare care caracterizează viața Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți trebuie să ne întărim în zilele noastre, în fața furtunii ereziei ecumenismului și a nepocăinței papismului, care în mod demonic impune să i se închine toți, așa cum din păcate, de multe ori în trecut și foarte pe față astăzi, fac mulți

dintre ierarhii și arhipăstorii noștri, care încearcă să ne înspăimânte, să ne calomnieze, să ne prigonească, să ne reducă la tăcere.", ne spune Părintele Prof. Th. Zisis[2].

„Acum, când avem de-a face cu erezia ecumenistă, erezie despre care încă oamenii nu conștientizează că este erezie, trebuie ca toți cei cu sfântă neliniște pentru dreapta credință să îi păzească pe oameni să nu se molipsească de erezie, iar pentru suferințele, pentru crucea pe care o purtăm în viața noastră, să îi mulțumim lui Dumnezeu, căci așa El ne ferește de a iubi lumea aceasta. Căci dacă cineva iubește lumea aceasta, atunci urăște pe Dumnezeu (I Ioan. 2,15), ne spune Sfântul Ioan Teologul"[3].

„Noi, toti creștinii ortodocși care ne-am îngrădit de erezia ecumenistă, în ascultare sub epitrahilul Cucernicilor Părinți nepomenitori, ne-am asumat Crucea, prin care ne răscumpără Domnul”*. „Prin Cruce înțelegem însăși creștinătatea, religia și Biserica creștină în întregimea ei. Prin Cruce înțelegem Jertfa Mântuitorului adusă pe Golgota, pentru mântuirea și împăcarea neamului românesc. Prin Cruce înțelegem „arma păcii”, floarea mântuirii, lemnul Domnului, „ușa Tainelor” prin care se deschid și se revarsă în sufletele noastre izvoarele harului. Prin Cruce înțelegem suferința ispășitoare, sfințitoare și mântuitoare. Prin Cruce înțelegem steagul de luptă, altarul de jertfă și semnul de biruință al creștinilor” - Părintele Martir Ilarion Felea.[4]

În lupta noastră împotriva flagelului ecumenist, s-a detașat dintre noi, după sinaxa de la Botoșani - 2017, o grupare acrivistă, schismatică, care a dovedit prin pseudo-sinaxele de la Roman, Mestecăniș și Satu-Mare, cugetări străine Ortodoxiei, erezii cu care au manipulat și înșelat credincioșii naivi, creduli și slabi în credință, creând o stare de tulburare, neliniște și neîncredere. Aceștia au ascultat de mentorii lor și nu de glasul conștiinței lor, și iată-i acum pe toți, stăpâniți de un duh necurat, de un acrivism irațional, marcat de orgolii, mândrie și trufie, început și dirijat din umbra de manipulatorii experți ai tehnicilor oculte, care au dorit fărâmițarea mișcării antiecumeniste și distrugerea ei.

Ca atare, cu amărăciune și dezamăgire, ne delimităm categoric de această grupare schismatică, de conducătorii și membrii ei, care nu reprezintă mișcarea antiecumenistă, care a servit din plin intereselor ascunse ale Înălților Ierarhi ecumeniști din BOR, între noi și ei fiind acum, o prăpastie de netrecut.

Le dorim luminarea minții și Duh de întărire pentru a reveni în sânul BOR, din care ei înșiși s-au auto-exclus.

Sfinții Bisericii ne confirmă că Biserica trebuie să poarte un război spiritual împotriva Răului, concretizat în vremurile actuale nu de satanicul comunism, ci de eresul ecumenist propagat cu asiduitate prin instituțiile sale, CMB și iată, prin Patriarhia Ecumenica a Constantinopolului.

„Ecumenismul are duh de răutate și este condus de duhuri necurate”, spune fericitul Bătrân (Gheron) Efrem Katunakiotul.

Pseudo-patriarhul Bartolomeu al Constantinopolului, și-a făcut vizibile intențiile de a conduce și supune întreaga Biserica Ortodoxă, ca un bun propriu, iar pe Întâistătătorii Patriarhiilor autocefale, să îi considere drept vasalii săi, comportându-se nu ca *primus inter pares* (*primul între egali*, în sensul unei întâietăți de onoare, și nu de putere), ci ca *primus sine paribus* (*primul fără egali*), ca un adevărat papă oriental, încă înainte de minciuno-sinodul din Creta2016.

Dacă Întâistătătorii prezenți la sinodul tâlhăresc din Creta nu l-ar fi *încurajat* acolo, să se comporte ca un papă oriental, acesta nu ar fi îndrăznit să acorde antisinodal și anticanonic, Tomosul autocefaliei unor schismatici ucrainieni caterisiți, în ianuarie 2019, neluând în seamă nici un avertisment, nici măcar opoziția Bisericii Ruse, care a încetat pomenirea sa în diptice. Este binecunoscut faptul că această acțiune s-a realizat cu subvenții materiale și sub atenta supraveghere a SUA, prin emisarul lor, directorul CIA, Mike Pompeo, Secretar de Stat al SUA.

Biserica Constantinopolului a săvârșit o intruziune anticanonică pe teritoriul Bisericii Ortodoxe a Rusiei, de care Biserica Ortodoxă Ucraineană aparține din anul 1686, fapt recunoscut fără ezitări de către toate Bisericile locale, chiar și de către Patriarhia Constantinopolului. *Canonul 2 al Sinodului din Antiohia* – stabilește că cei aflați în comuniune cu schismaticii sunt și ei la rândul lor schismatici, iar prin cuvintele cutremurătoare ale Dumnezeiescului Hrisostom (Omilia 11 către Efeseni), aflăm „că nici sângele muceniei nu poate spăla păcatul despărțirii de Biserica. Și a dezbinda cineva Biserica este un rău la fel de cumplit ca a cădea în erezie.”

Pseudopatriarhul Bartolomeu însuși, a asigurat naționaliștilor schismatici din Ucraina, sub conducerea președintelui Porosenko și a schismaticului mitropolit Epifanie, dreptul de a dezlănțui o adevărată teroare și violențe greu de imaginat, asupra

credincioșilor Bisericii Ortodoxe Ucrainene, aflată sub conducerea Prea Fericirii Sale, Mitropolitul Onufrie al Kievului și toată Ucraina.

Constantinopolul se face vinovat de toată dezbinarea, tulburarea și războiul fratricid dureros din Ucraina, început în urmă cu patru luni. Vandalizări și incendieri de biserici, amenințări cu moartea și bătăi ale preoților și enoriașilor, aruncarea în stradă a Sfintelor Altare, a obiectelor de cult bisericesc, a Sfintei Împărtășanii, Sfântul Trup și scumpul Sânge al Domnului Iisus Hristos, sechestrarea bisericilor, tăierea gazelor, apei și electricității lăcașurilor de cult, amenințarea Lavrelor monahale cu evacuarea, alungarea preoților și a credincioșilor în afara locașurilor de cult și a caselor parohiale, sunt lucrările "păcii" între credincioșii ortodocși aduse de Biserica-Mamă. Preoții au rămas muritori de foame, împreună cu familiile lor, fără locuințe, aruncați în stradă, amenințați, umiliți și împreună cu poporul dreptcredincios, rămași fără lăcașuri de slujire și închinare. Biserica Ortodoxă Ucraineana riscă să piardă cele două mari Lavre monahale, Pecerska - Kiev și Poceaev, cu ajutorul oferit schismaticilor de către legile promulgate ale statului ucrainian, sub conducerea lui Poroshenko.

Din cele 12.000 de eparhii ale BOU Canonice, menționăm că doar 36 au consimțit să treacă la structura schismatică, condusă de schismaticul mitropolit Epifanie.

Nu odată trupele de comando atee, grupări paramilitare de activiști naționaliști - schismatici, au fost conduse în atacurile lor, de către clericii schismatici ai așa-zise BOU, care la rândul lor au atacat fără frică de Dumnezeu, adesea în timpul Sfintei Liturghii, pe frații lor, preoții Împăratului Hristos.

Trebuie menționat că un obiectiv important al schismaticilor ucrainieni este unirea cu greco-catolicii, sub omoforul Papei de la Roma, într-un viitor apropiat.

Se cere cu insistență din partea Fanarului, Patriarhiilor autocefale, recunoașterea structurii schismatice, înființată de pseudopatriarhul Bartolomeu și trecerea în diptice spre pomenire, a schismaticului Mitropolit Epifanie.

În nădejdea că cererea noastră va găsi ascultare, îndrăznim să cerem Patriarhului Daniel și sinodului BOR, să nu recunoască structura ecleziastică din Ucraina, printr-un document oficial, ferind de căderea în schismă, poporul ortodox drept-credincios.

Și e foarte posibil ca Domnul să întârzie Judecata Sa asupra păstorilor, pentru a da timp oilor să discearnă Adevărul.

„A venit vremea, în sfârșit, să se trezească cei care, amăgiți de atitudini eclesiologice episcopocentrice și papocentrice, ezită să vorbească și să ia la rost pozițiile distructive ale reprezentanților ereziei postpatristice ecumeniste a vremurilor noastre, care mai rău ca orice, preamăresc și laudă pe cei care târăsc Biserica în mod slugarnic și înjositor în curțile arhiereticului papă și ale altor multor eretici, pe care îi cinstesc cu mitre, cârje episcopale și vase de cult, recunoscând astfel de fapt preoția lor și valabilitatea tainelor lor”, consemnează Părintele Th.Zissis 2.

Compromisurile care vizează Tradiția și hotarele dreptei credințe, învățăturile Sfinților Părinți și a Sfințelor Sinoade Ecumenice, duc către apostazie și schismă. Marele teolog Dimitrie Tselenghidis spune:

„Ca dogmatist al Bisericii Ortodoxe, am adâncă convingere că ecumenismul este cea mai mare erezie eclesiologică, dar și cea mai riscantă poli-erezie care a apărut vreodată în istoria Bisericii. Și aceasta deoarece ecumenismul, datorită caracterului său sincretist, recomandă cea mai insidioasă contestație a credinței Bisericii, dar și cea mai gravă falsificare a ei. Tocește într-un grad inacceptabil conștiința dogmatică a pliiomei Bisericii și generează confuzie în jurul identității credinței noastre. În mod viclean golește integritatea credinței mântuitoare a Bisericii – lucru care are consecințe soteriologice grave – cu considerația că toate credințele religioase sunt soteriologic valabile, atunci când susține că toate credințele eterodoxe și ale celorlalte religii sunt căi care conduc la aceeași mântuire.” Această erezie consideră pe toți ereticii și schismaticii deopotrivă cu Biserica, sau ca făcând parte din Biserică. Nu poate exista Biserica acolo unde este erezie, de aceea nici un schismatic-eretic nu este în Biserică, ci în afara ei. Niciuna din aceste învățături nu stau în picioare la o simplă analiză teologică.

De la bunul lui început și până în ziua de astăzi, așa-numitul „Consiliu Mondial al Bisericilor”, ca vehicul (purtător) al ecumenismului protestant, este, într-un adevărat sens eclesiologic, un „Consiliu Mondial al ereziilor și schismelor.” (*Din concluziile conferinței teologice inter-ortodoxe „Ecumenismul: Origini. Așteptări. Demistificare” – 2004).

În cadrul CMB, Înălții Ierarhi BOR, au intrat în tot felul de parteneriate cu denominațiunile creștine, numite acum legal „biserici” (cu avizul dat de sinodul

tâlhăresc din Creta 2016, regizat cu diplomație fariseică de Pseudo-Patriarhul Bartolomeu), cu instituții guvernamentale, de întrajutorarea oamenilor, cu caracter social-umanitar, un ecumenism mascat, care alterează profund perspectiva creștină și mutilează duhovnicește pe tot ortodoxul de bună-credință, care se molipsește treptat de acest pseudo-creștinism.

Amintim cu adâncă dezamăgire, înșelarea propovăduită de ierarhii BOR și la rândul lor de preoții lui Hristos, când vorbim de pelerinajele fraților Alois și Roger Taizé, conducători ai comunității de tineri creștini Taizé din Franța, începând din 1990, până în prezent, primiți cu căldură de patriarhii BOR, care au atras în această capcană, personalități de seamă și renumiți profesori de teologie din cadrul BOR. Comunitatea a fost vizitată în 2017 și felicitată cordial pentru realizările sale ecumeniste, de către Pseudopatriarhul Bartolomeu, care a numit-o “Biserică a Reconcilierii”.

„*Credința păstrează nerobit cugetul și îi face vitează inima. Dimpotrivă, o credință înlănțuită de înșelăciune îngenunchează și patria la picioarele celui care a înșelat-o. Unirea o iubim, supunerea o urâm, pentru că ea va însemna dispariția Ortodoxiei. Între adevăr și minciună nu există cale de mijloc (ceva intermediar), nu încap compromisul. Oricând s-au făcut astfel de pași, cel care a câștigat a fost vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. Frații mei, este o chestiune de viață și de mântuire în această lume și în eternitate, păzirea dogmei Ortodoxiei!” (Prof.Serghios Sakkos-Tesalonic)

Patriarhul și Sinodul BOR, s-au îndatorat papistașilor și altor culte religioase în Apus, folosind locurile lor de rugăciune sau chiar negociind cumpărarea lor, pentru ortodocșii cu locuri de muncă pe acele meleaguri. Au uitat se pare că papistașii, protestanții și cei asemenea lor, au ajuns „barabe” și nu creștini, papa, fiind de veacuri organ ”convins” al satanei, conform Sfântului Grigorie Palama. Își fac iluzii toți păstorii și arhipăstorii care cred că ei reprezintă Biserica lui Hristos atunci când nu reprezintă și adevărurile credinței. Biserica există acolo unde există adevăr. Când nu există adevăr, acolo nu e reprezentată Biserica. Au vândut acestora pe Sfinții Ortodoxiei, încredințându-le Sfintele lor Moaște, dăruind-le ca din propria lor avere, Sfinte Icoane și alte comori ortodoxe.

Ereziile de confesiune protestantă prezente în CMB, sunt condamnate de către Sinoadele Ecumenice care au dat anatemei monofizismul, iconoclasmul, considerarea

Fecioarei Maria, ca născătoare de om, nu Născătoare de Dumnezeu, blasfemiile la adresa Sfintei Cruci, a Sfințelor Moaște, iar papismul este condamnat de către Sinoadele Ecumenice ale Sfântului Fotie și Sfântului Grigorie Palama, care au condamnat Filioque și doctrina despre energiile create. Ideile referitoare la existența Bisericii în afara Bisericii Ortodoxe sunt contrare articolului din Simbolul Credinței, proclamat de către Sinodul al II-lea ecumenic, care a statornicit că există o singură Biserică și aceea este Biserica Ortodoxă.

Colaborarea cu ereticii în orice domeniu este interzisă de Sfintele Canoane și de cugetarea Sfinților Părinți (Canoanele 10, 45 Apostolic, 32, 33, 37 Laodiceea). Recunoașterea unor Taine ereticilor este interzisă de Sfintele Canoane sub pedeapsa caterisirii preotului și afurisirii mirenilor (Canoanele 45, 46, 64, 68 Apostolice).

Cerem Patriarhului Daniel și Sinodului BOR, ieșirea de urgență din CMB, aducător de moarte duhovnicească, și întreruperea oricăror legături cu instituțiile care propovăduiesc ecumenismul lucid. Nădăjduim ca părerea noastră, ca mădulare vii ale trupului Bisericii, ignorată și disprețuită cu indiferență până acum, să găsească ascultare.

Arhimandritul Ioil Konstantaros sublinia, „că nu datorăm ascultare și nu ne vom încredința oamenilor (adică aceloră, care din păstori au ajuns ereziarhi rătăciți, sfâșâind „cămașa cea necusută a lui Hristos”), care și-au pierdut „buna mărturie din afară” și au falsificat dreptarul credinței și al moralei. Firește că refuzăm ascultarea și îndrumarea noastră de către oameni care cu timp și fără timp propovăduiesc blestematul ecumenism și cancerigenul sincretism religios, cu toate celelalte rătăciri satanice care decurg de aici.”

Se pare că Înalții Ierarhi au uitat că autoritatea Bisericii este iubire, care nu-și oprimă, nu-și terorizează credincioșii, nu-i înșală, ci îi îndrumă, îi păzește și îi ocrotește, întrucât în mod liber, ei sunt supușii lui Hristos, care constituie Trupul tainic și mădularele Bisericii Lui.

Cât de împovărătoare pentru toți creștinii ortodocși români, este abjurarea impusă de Patriarhul BOR, la începutul fiecărui an, prin participarea la săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor, când au pătruns în sfintele biserici ortodoxe, papistași, uniați, luterani, calvini și cuvântul lor eretic de învățătură. „Noi surpăm iscodirile minții, și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot

gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos” le scrie Pavel corintenilor (II Cor. 10:4-5). Suntem convinși că CMB, Conferința Bisericilor Europene au pregătit religia antihristică de tip new age care, ca și Noua Ordine Mondială, propovăduiește iubirea și dreptatea politic corectă, în care nu trebuie să supărăm pe cei ce se închină la idoli sau pe musulmani sau pe mozaici sau pe eretici, căci doar și despre ei ni se spune că urmăresc dreptatea și propovăduiesc iubirea. Vom ajunge rușinea întregii lumi, dacă vom lăsa să fie întinată Neprihănită, Sfânta și Iubita Ortodoxie!

Conducătorul ereziei ereziilor, vine să propovăduiască, se pare, cu voia conducătorilor BOR, ecumenismul mincinos papisto-protestant, făcând prozelitism pentru creștinismul său mincinos și pentru ”biserica” sa mincinoasă, numită așa de sinodul mincinos din Creta, sub conducerea minciuno-patriarhului Bartolomeu.

În fața creștinilor prezenți, ereticul Francisc va conduce beatificarea episcopilor uniști care au refuzat să treacă la Biserica Ortodoxă. Există umilință mai mare decât aceasta, Înalți Preoți ai lui Hristos din BOR?

„Lucrul acesta duce întotdeauna dintr-o moarte duhovnicească în alta, și nu mai e sfârșit acestei muriri, fiindcă numărul morților duhovnicești ale omului este fără număr” (Sfântul Iustin Popovici). Și fi-vor mulți cei care vor muri duhovnicește, dacă nu vor accepta dreptatea Mântuitorului Hristos:

„Cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască lucrurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare și pe urmă să-i prade casa? Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine risipește. De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” (Matei 12, 29-32).

Ce spuneți Înalți Preoți ai lui Hristos din BOR, vreți să deveniți, urmașii lui Iuda? Veți accepta această trădare a Mântuitorului Hristos, impusă din afară de cei care L-au trădat deja și de iudeo-masoneria, ucigașa mântuirii oamenilor?

Cerem Patriarhului BOR, Sinodului și întregului cler laic și monahal, o atitudine demnă și distantă față de ereticul Papă Francisc, în timpul vizitei programate, ca șef al statului Vatican.

Solicităm Patriarhului Daniel și Sinodului BOR cererea de convocare a unui Sinod Panortodox, în care să se condamne ecumenismul ca panerezie aducătoare

de moarte duhovnicească, să se anuleze pseudo-sinodul din Creta ca eretic, să fie retrasă autocefalia structurii schismatice din Ucraina.

„**Trebuie să fim de acum înainte pentru Hristos și împotriva lui Baraba, împotriva tuturor barabelor din lume. Ori ne vom îngădui să fim mai păgâni decât politeistul Pilat? El, politeist fiind, a vrut să-l scape pe Hristos de evrei.

Astăzi, politeiștii din India vor să îl scape pe Hristos de Creștini. Precum au fost în trecut Evreii pentru Baraba, așa și Creștinii de astăzi ai Europei sunt pentru tâlhar și împotriva lui Dumnezeu. Și precum politeistul Pilat a luat partea lui Hristos împotriva lui Baraba, așa și hindușii de astăzi se ridică hotărâți împotriva barabelor Creștine. Alegeți, Sârbilor (Românilor - n.n.), viața sau moartea, cinstea sau rușinea, lumina sau întunericul, dreptatea sau nedreptatea, Dumnezeu sau diavolul, alegeți! Alegeți, ori Hristos, ori Baraba. De această alegere a ținut tot trecutul vostru. De ea va ține și tot viitorul vostru. Amin.”

În încheiere, mulțumindu-vă pentru susținerea și răbdarea cu care m-ați urmărit, vă adresez îndemnul sublim al Mult Pătimitorului Valeriu, Sfântul Închisorilor adresat tuturor ortodocșilor, pe care îi considera „toți cei dragi ai lui”:

„Căutați fericirea în sufletele voastre. Nu o căutați în afara voastră. Să nu așteptați fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde sălășluiește Domnul Iubirii, Hristos. Dacă veți aștepta fericirea din afara voastră, veți trăi decepții peste decepții și niciodată nu o veți atinge”.

Și fiecare dintre noi, ca și el, mărturisim: „Eu consider că țelul de căpetenie al vieții noastre trebuie să fie Învierea. Tot ce facem noi în această viață trecătoare trebuie să fie o permanentă pregătire pentru ziua Învierii creștine, când oamenii și neamurile se vor înfățișa înaintea judecății supreme, cu faptele lor bune și cu păcatele lor, urmând să-și ocupe locul convenit în stratificările spirituale ale cerului”[\[5\]](#).

„Fie ca Dumnezeu Însuși să îndrepteze inimile noastre într-o dragoste a lui Dumnezeu și într-o răbdare a lui Hristos!” (Sfântul Luca al Crimeei). AMIN.

Note:

*Sterghios Sakkos, profesor emerit al Facultății de Teologie din cadrul Universității Aristotelice din Tesalonic, – ianuarie 2012; traducere din elină de monahul Leontie; sursa: <http://aktines.blogspot.com/>)

**Sfântul Nicolae Velimirovici, „Prin fereastra temniței”

***“Apostazia și Antihristul. După învățăturile Sfinților Părinți”, Fundația Sfintii Martiri Brancoveni, Constanta, 2008

[1] Sf. Simeon Noul Teolog, *Cateheze, Scrieri II*, Ed. Deisis, Sibiu, 2003, p.172.

[2] [Predica Pr. Prof. Univ. Dr. Theodoros Zisis despre căderea Constantinopolului și împotriva panereziei ecumenismului](#)

[3] Ibidem.

[4] Pr. Martir Ilarion V. Felea, *Temnița Aiud spre Tabor...*, vol. II, p. 238

[5] Ierom. Teognost, *Părintele Iustin Pârvu și bogăția unei vieți dăruită lui Hristos*. vol.1 Ed. „Credința strămoșească”, p. 174.